DIN POEZII
Ediţie postumă, 1968

* INSCRIPŢIE PE UŞA UNUI ATELIER DE ARTIST

Oricine vrea mă-npinge şi intră, om sau vânt:
Sunt rana vie-a casei în zidul de-apărare.
Nu m-a deschis vreodată un geniu sau sfânt,
Cu orice pas de-afară pătrunde-o destrămare.

Să nu mai bată nimeni în pieptul meu de-acum,
Nu mă mai dau în lături supusăşi sfioasă,
În loc de zâmbet, lacăt strigoilor din drum.
Mă ţintuiesc să-mi apărstăpânul scump din casă:

Să-şi scoată avuţia prin goalele încăperi,
A strâns în el minunea pământului şi-a mării.
Şi când avar de sine vrea alte mângâieri,
Să iasă sus la vasta vitrină a visării.

(1940,oct. 26, Buc)

* INSCRIPŢIE PE NISIP

Mereu însetez după tine,
De ce m-ai făcut de nisip?
Ocean, te reverşi peste mine,
Lacom te sorb şi nu te pot ţine,
Nu te pot, cu nici un chip.

Credinţă cu boabe mărunte!
Când moartea cu suflu de leu,
Zidirea-ţi voind să se înfrunte,
Mă spulberă-n apele crunte,
Şi-acolo, netrebnic, cad greu,
Cad la fund...
"Fundul sunt Eu."

* INSCRIPŢIE PE O ZI DE TOAMNĂ

Au început să fie iar arborii de aur
Şi tremură minunea palatelor de foi.
Se pârguieşte vremea întinsă pe coclauri.
Divinităţii streine au poposit la noi.

Oracolele-s clare Si pacea scânteiază.
E-n toi o plinătate cu-ndemnuri de huzur.
Din slavă, peste linişti, o pajură veghează
Ca într-o-mpărătească hrisoavă de azur.

Dar aur şi azururi sunt goale vicleşuguri,
Aduni din orice toamnă o boabă de-nţeles
Şi dincolo de ţarcul îngustelor belşuguri
Dă orizont tristeţii imensul câmp cules.

Tu strâns lipeşti obrazul de ziua care trece,
E ce-ai mai drag sub cerul atâtor spulberări...
Obrazul dulce-al zilei, mai tras şi toto mai rece,
Încet se depărtează, întors spre alte zări.

(1941 septembrie, Bucureşti)

* INSCRIPŢIE PE O FOAIE CĂZUTĂ

Se-ngroaşă seva-n miezul orgolioasei pulpe,
Rodund şi greu atârnă tot ce-a fost vis şi-avânt.
Ne dă ocoluri vremea cu paşi mărunţi de vulpe,
O, toamna mea înaltă, coboară pe pământ.

Nu ascultă la carnea trudită de plăcere,
Din moleşeagul pernei oftând cu ochi inchişi,
Că-n orice dăruire, la pândă-i o cădere:
Coroana ta-n azurul poruncilor suişi.

În inimă, prin cazna lăuntricelor zboruri.
Te-am aşteptat statornic ca pe un înger drep:
E rodul doar răspunsul atâtor moarte doruri,
Sau sufletul întrece cuprinsul unui piept?

Suntem tălmaci vremelnici ai celor nevăzute,
Şi-n seninătatea noastră se-ncheagă mărturii?
Sau plămădim noptatici în gropile tăcute
La rădăcina lumii doar negre bogăţii?

Tu desluşeşte-mi toate lucrările din urmă,
Înseamnă-mi cu belşugul de dincolo de noi,
Şi viaţa pe culese şi stâna fără turmă,
Şi aurul părelnic din scuturate foi.

(1940, august 23, Buc)

* INSCRIPŢIE PE FÂNTÂNA LUI NARCIS

Strein alai dospeşte în carnea ta ocultă,
Neliniştiţii sâmburi plăceri făgăduiesc?
Eşti robul nopţii tale, Si taina nu te-ascultă,
Te-mprăştii, pieri în alţii ce te făgăduiesc:

Apleacă-te în mine cu râvna lui Nrcis,
Adâncul meu lunatic a limpezit un vis.

Destăinuie oglinda-mi fărâme de mister,
Din frumuseţea noastră nasc îngerii din cer,
Nepipăita sete să îngenunchi, s-adori,
De propriile-ţi braţe încolăcit cobori
În inima fântânii rodind singurătăţi
Şi-n care închegare de dincolote-arăţi,
Izvor de tine însuţi te plăsmuieşti din nou,
Himeră pipăirii şi ochilor ecou...
Când urcă miere în crengile cereşti
Şi schimbă unduirea în unde sufleteşti,
Tot ce se isc-alături părelnic şi tăcut
Nici n-a venit vreodată şi nici nu a trecut:
În slăvi se-ntoarce bolta pe umărul rotnd,
Dar neclintit şi singur tot tu răsai din fund.
Pe frunte cu noiane de straniu geniu nins
Străbate din neantul urzit un fraged ins.
Cum genele visării de sine şi-a plecat,
Pe dulcea-i goliciune nu-i cută de păcat
Şi cum din vaste ceruri interioare vin,
Ies mâinile-i ca nişte sigilii vii de crin.
Prin recea alchimie a lunei tristă-n van,
Destinul mai departe-i şi tot mai diafan.
Prin aripa de trestii a zeilor oculţi
Ca pe-un oracol chipul îţi cauţi şi-l asculţi.
Prin plete mlădioşii luceferi ţi-au pătruns,
Dar faţa ta, de-a pururi unică, ţi-e de ajuns.
Din lumi strălucitoare de pure oglindiri
Alcătuie-ţi genunea de daruri şi gândiri.
Orice miraj te cheamă cu foc în ochii largi,
Seninul cerc din miezul ursitei să nu-l spargi,
Statornicul miracol în care te alegi;
Iubeşte-ţi pururi taina fără s-o înţelegi.
Prin somnul meu te pipăi prelung ca amrii orbi,
Împătimit de tine minunile să-ţi sorbi.
Neatinse de cutremur şi reci ele nu trec,
Căci visul nefăţarnic se-ncheie cu înec.

(1940, august 25, Bucureşti)

* INSCRIPŢIE PE CARTEA CU POVESTEA GENOVEVEI

O netedă iarnă de-acuma se lasă.
Ce fragedă-i lumea sub simple zăpezi,
Ia sufletul drumul şi vine acasă,
Cu el la fereastră visării te-aşezi.

La para din vatră vin umbre firave,
Căldura dilată un fir de-amintiri...
Ce boare de lapte şi ierburi suave
Te-adie deodată? O, nu-s năluciri.

Ascute-ţi privirea pe albul de afară,
O urmă-ngheţată îţi stăruie-n prag,
E ciuta pădurii ce noaptea coboară
Să-ţi spuie ca-n vremuri că încă-i eşti drag.

(1948, oct, Buc)

* INSCRIPŢIE PE O FRUNZĂ DE VIŢĂ

Privesc zeiţa, goală-n al marmorei alb foc,
Cu coapsele-ncheiate în zâmpet pur de linii,
  i-ntreb ce cauţi ti, frunză, nelegiuit obroc,
Pe miezul frumuseţii şi-n inimă luminii,
Când seva nemuririi, dumnezeiescu-i joc,
Şi-a strâns în sânii candizi parcă-i rodiră crinii.
De ce pe-avântul lacom să spargă timp şi loc,
Pui semnul sfiiciunii, căderii şi al vinii?
Ce gând a stat din fruntea bacantei să te fure,
Să te lipească-n ţinta desăvârşirii pure,
Un zbenghi de curtezană sub pântecul rotund?
"... Destul!... Păienjenirea privirilor profane
Întoarceţi-o din drumul supremelor arcane
Sunt pleoapa unei taine, acopăr, nu ascund."

* INSCRIPŢIE PE UN APT ANTIC

O lâncedă zeiţă ce-ar fi zburdat prea mult
S-abate-n aşternuturi şi-n moalea mea răcoare
Cu fâlfâiri de gene s-a-ntins nălucitoare...
Solia cărnii sale supus mă plecs-ascult.

Şi iată, aprig zeul strălucitorcăzu,
Mistuitor ca focul ceresc peste victime...
Sclav dornic ce slujeşte misterul din vechime,
Mi-am pus căluş şi-acopăr ce ochiul meu văzu.

Prin măduvă deodată un chiot mi-a trecut...
Galopul de Centauri gonind către Lapite?
În dulcea-ncăierare de coapse cotropite,
De-atâta lung cutremur ce lemn putea sta mut!?

(1942, Buc.)

* INSCRIPŢIE PE MARGINEA UNUI BASM

Cercaşi toţi armăsarii din grajdul de-mpărat,
Îi adăpaşi cu roua, le-ai dat belşug, otavă...
N-a odrăslit nici unulo aripa spre slavă
Şi-n van îmbii azi alţii cu fân împrourat.

Nechează-ntr-o coşarcă bătrânul bidiviu,
Auzi-l cum îşi cere tainul de jăratec,
Cutează, scurmă-ţi pieptul: c-o mână de foc viu
Din gloabă va renaşte Pegasul furtunatic.

Şi vei afla atuncea răpirea-n spirit cum e:
Vârtej de aripi cântă, grumazul are cer,
Cutreier pur ca gândul mai sus de vămi şi lume,

Peste risipa vieţii tu, -naltul vistier...
Şi toată ascuţimea beţiei fără nume
Când zei îţi ies în cale şi imnurile-ţi cer.

(Luni, 21 august 1944, Bod-sat)

* INSCRIPŢIE PE UN VAS DE ARGEŞ

Ţii, mire, trendafirul şi drept la piept ţi-l pui,
Ulcica mea de Argeş cu boi de fată, şui...

În dorul cui olarul te zămisli frumoasă
Şi-o ie de dulci smalţuri s-a migălit să-ţi coasă?

Să-l fi-ndemnat, ce taină, pe-al ceului ibovnic
S-aleagă tocmai lutul şi să şi-l ia duhvnic?

Ce gând a-mpins pe asprul muntean să scrie-n tine
Izvorul făr' de moarte-al tiparelor cline?

Ca-n somn, din fundul unui nemuritor descântec,
Ţi-a tras, melodioasă, statura ta de cântec.

La agera-i dogoare a inimii te coapse,
De-nncremenişi pur lujer de înger fără coapse.

Ca să răsai mai mândră din toate celelalte,
Te-a mlădiat de mijloc pe şoldurile-nalte

Şi-nsăilându-şi jindul, în brâul cu florări
Ţi-a pus năluca unei eternedezmierdări...

Dar cum zvâcneau din forma râvnită sânii, plinii,
Desăvârşiţi îi strânse sub un pieptar de linii

Şi-n semn că harul curse prin mâna lui unealtă.
Zâmbeşte încă luna din talia ta zveltă...

... Cum goală plăsmuire a dorului, stai mută,
Te mângâie doar gândul, doar ochiul te sărută:

S-a spulberat olarul cu mâna inspirată,
Şi mirii şi mireasa ce-ai strâns la piept odată...

Ci-n tine pururi visul nestinsa sevă sparge-şi,
Schimbându-te-n pierduta surată de pe Argeş.

(28 mai 1945)

* VILLON

"Mais ou sont le neiges..."

Hoinar vestit, poet la drumul mare,
Ce-ai pus din timp popia la ciochini,
C-o mână umbli lumii în buzunare,
Cu alta-n stihuri Precistei închini.

Dai, hăituit ca lupul de la stână,
Târcoale-n târg dughenilor cu şunci,
Spăsit le-adulmeci plin de râvnă, până
Ce-n ele cangea deştelor ţi-arunci.

Soi uliţarnic ce-şi înjură prada,
Chefliu stricat cu visul strălucit,
Ca un ţrlhar ascuţi, oţel, balada,
Să ne-o implânţi în piept ca pe-un cuţit.

Ibovnic scump al ocnei, bun din fire,
Dar înhăitat cu îngerii pierduţi,
Te cuibăreşti prin putrede tractire,
Să plângi pe neaua anilor trecuţi.

De gât cu zorii pleci la dăuit,

În glas de liturghie, geamparale...
Ţi-e sufletul un bâlci dezlănţuit
În nava unei vaste catredala.

Parcăte văd maestru-n furtişaguri,
Edec de han şi-al juzilor vrăjmaş,
Tras din spelunci ca un guzgan din faguri
Scrâşnind sub biciul asprului armaş.

Risipitor cum n-a fost vistiernic,
Măreţ golan cu aurul în gând.
Tu îţi iubeşti viaţa de nemernic
Şi ştii să mori, drag păduchios, sperând.

Şi-n timp ce-ţi pun în zbilţ cerbicea bravă
Şi se gătesc să te ridice-n furci,
Ţu, mai isteţ, furând un vrav de slavă,
Pe scări de rime veacurile urci.

12 septembrie 1942

* MICHEL-ANGELO

A luat în mâini argila necurată
Şi ca pe-o jertfă a zvârlit-o-n foc.
Din brazda flăcărilor albe, iată,
A răsărit o frumuseţe-n loc.

Întreabă aprig pietrele cu dalta
Ca pe-un oeracol somnoros de greu.
Le răscoleşte una după alta,
Răspunsul pururi urma unui zeu.

Ca-n nişte porţi izbeşte cu ciocanul
Şi ploi de aşchii împrejuru-i curg...
Prin colbul orb ce-i bântuie aleanul
Zvâcneşte-n el străbunul demiurg.

Oriunde bate sparge şi pătrunde
Adânc sub coaa îndârjitei humi,
Ecou, îndată împietrit răspunde
Conturul vag al unei alte lumi.

1948, februarie

* ARHIMEDE

Nici mâini, nici ochi... pur nesaţiu

Cu genunile auzului închise,
Spânzurat ca un păianjen in spaţiu.
Alerga pe urzeala imenselor vise.

Tot mai înfierbântat băteau berbecii
Jos în zidurile cetăţii,
El număra ca într-o strungă vecii
Din unchiul de aur al eternităţii.

Când l-au străpuns suliţele vrăjmaş,
Culegea legi, pândea probleme,
Căută sprijin altei lumi uriaşe,
Nu şi-a auzit carnea cum geme.

N-a prins ştire măcar să tresalte.
Era aşa de departe pornit,
Atât de cufundat în cele înalte,
Trupul jos atât de strivit,
Că el pentru sine n-a murit,
N-a mai avut doar unde se-ntoarce.

1941, dec. 30

* VIS

Cătam un ţel nedesluşit pe drumul
Din mlaştinile câmpului latin...
Amestecat cu scara şi cu fumul,

Mă afundam în propriu-mi venin,
Şi nici o fiară nu-mi ieşea în cale
S-o pun blazon poemului de chin,

Nici o răspântie in vasta jale,
Nici codrul cu arătări ca în acea
Comedie divină, spaimă dragă,

Purtată-n gând , ce-atâta îmi plăcea,
În care rătăcisem ziua-ntreagă
Şi-al cărei caier visul meu torcea.

Trecut, cu mult, de miezul vieţii, încă
Urcam lăuntric veştedul meu şes,
Şi orice piatră îmi părea o stâncă,

Iar eu din toţi s-o duc în spate ales,
Orice hârtop prăpastie adâncă
Şi iad de unde n-aveam să maiies,

Când, iată-n zumzet de alexandrini
Ce tânăr trist cu ochii de petunii,
Ivit pe dulcicoline cu măslini,

mă cheamă sub prietenia lunii?
Mă aninai de paşii lui senini
Cum , strânşi pe-aripi de albatroşi, lăstunii

Trec toamna marea când furtuni i-au prins.
Şi în iloul tulbure-al durerii
O blândă limpezime s-a aprins.

Cum săruta-voi măinile tăcerii
Ce peste mine simple s-au întins
Boltind deasupră-mi tot azurul verii?

În inima-mi de-atunci-a pus sigiliu.
Cu aurul de vremuri neatins,
Stai tu, izbăvitorule Virgiliu...

17 iulie 1943

* ELEUSIS
(sau Olimpia)

Ascuns ca într-o criptă cu-ntreg alaiul sfânt,
A stat milenii cerul Heladei sub pământ,
Dar sapele vrăjite ce-odată l-au deschis
Dezmormântară cerul cu zeii lui de vis.

Din mar,ora în lespei cu miezul de amiază,
Nălucitoare piatră de sine luminează,
Şi-n ziua împietrită frontoanele-aninate
Destăinuiesc azurul din care-au fost tăiate.

Ce far de frumuseţe s-aprinde jos acolo,
Înconjurat de Joe, de Ares şi Apollo?
E Afrodita, goală, cu nimfele vasale
În toată frăgezimea eternităţii sale....
Dumbrava de coloane senine s-au mişcat?
Frunzişul nou al vieţii în zbor a fluturat
Şi-n jocul veşniciei sub ochii vremii grei
Columbe albe umblă pe umeri calzi de zei.

1942, duminică, 8 februarie

* EPIDAUR

Amiaza de azur fierbinte cu ochii-ncercuiţi de aur
A-nmărmurit pământ şi mare sub o hipnoză de senin,
Ard limpezimile de lespezi ca nişte vetre de tezaur
De-a lungul amforelor vremii cu guri spălate de venin.

Frânturi de zei sclipesc în lava singurătăţii îngropate
Şi peste umeri de milenii, sparţi de lăuntrice poveri,
O lată linişte-şi înalţă din temelii, ca o cetate,
Ciclopeienele-i coloane tăiate-n blocuri de tăceri.

Împresurat de veşnicie, urc treptele la Epidaur
Şi-n visul meu privesc aievea din findul stinsului destin
Cum, singură rămasă vie în vastul marmorei coclaur,
Pe fruntea goală a luminii se-ncruntă umbra unui pin.

aprilie 1941.

* DODONA

De-ar şti stejarul ghinda cui slujeşte...
Rodesc tot mai puţin şi tot mai rar.
Aceeaşi sevă crudă urcă, dar
Până ajunge-n vârf se-nţlepţeşte.

Mă zbuciumă oracole-n zadar,
Secura lumii singură-mi luceşte,
Iar fi-voi lemn ce-n ţăndări putrezeşte,
Auguste reverii s-ar face jar.

Nu mă strujiţi în schiptru triumfal.
O, ce-aţ făcut? Vedenii m frământă:
E un palat clădit de salamandre

Acolo-ntre meseni, sub policandre,
Măreţ Si-n măini cu magicul pocal,
Stă veacul, sus se clatină şi cântă.

[ian, 23, 1944]

* ORFEU

Păianjenul îi stete pildă vie,
Cu sucul lui îşi toarce şi resfiră:
El inima fâşie cu fâşie
Şi-a sfâşiat-o şi-a-ntocmit-o liră.

Ce poate a durerilor secure
Sau moartea ce-l pâneşte dinntr-o stea
Când fiecare coardă-i o pădure

Cu toate corurile codrilor în ea.

La cântecele-i ademenitoare
Se scoală pietre vechi şi ascultătoare,
Ies fiare cu menadele în hore,

În timp ce-aleargă mâinile vrăjite,
Păianjeni albi, pe mrejile-aurite
Să prinză lacom prăzile sonore.

* DAEDAL

Am construit, cu ce ardoare, sub pământeană rătăcire,
Se-mbucă geniul cu moartea în limpezimea unui gând.
Ce clar e planul şi ce sombră capcana, crâncena rotire,
Să te-nvârteşti fără scăpare, ocol tot ţie însuţi dând.
Las bestiile de aramă... Azi iar vicleanul duh îmi vând,
Dar unei alte mai inalte cercări de pură-nfăptuire:
Să iscodescpe nicovală o aripă mă zbat, flămând
Să urc în cerul sterp viaţa cu greul dând nălucire.
Îşi leagănă în poală zeii şi-i luluie cumplită mare,
Trec valuri dulci pe-amare linişti şi coapsa insulei se-ndoaie.
Aci o navă sparge zarea şi-aci deopdată nu mai e,
Pornesc spre-un zbor senin şi iată,s-abate marea remuşcare.
Aud, în inima-mi închisă, mugind ca-n tainica odaie
Sub Taurul închipuirii, zănateca Pasiphae.

[1944, ian.]

* ARIADNA

O, Ariadna, plânsa mea minune,
O, fabuloasă carne,-nvolt tezaur
Ce albă şi zeiască goliciune,
Slăvite coapse pârguite-n aur.

Pe redia mai moale ca o lână,
Încolăcind fugarnicul tău domn,
Ai adormit c-un fir de algă-n mână
Când te-a cuprins iubirea ca un somn.

Cum îţi striveşti jos trupul fără milă,
Îşi scapă sânii cupele-n argilă,
Se adâncesc sub pântec dulci comori,

Nisipul suge buzelor sărutul...
Şi-n râvna lui spre frumuseţe lutul
Îţi modelează marile splendori.

[ianuarie 28, 1944]

* HERMES

Sunt Hermespsyhopomp de trei ori mare
În cRtetrele sacre regiuni.
Port coif vrăjit, toiag cu şerpi lăstare
Şi-naripaţii pinteni la colţuni.

Zeu iscusit, întind fără-ncetare
Mreji de scorniri, năvoade de minciuni,
De la Olimpul albelor altare
La Hadesul cu negrele genuni.

Deprind pe oameni camăta, negoţul,
Ascund, înşel; îndemn şi apăr hoţul,
Clădesc pe-nchipuiri o bogăţie,

Aţâţ destinul, laud lăcomia:
M-a pus un vechi oracol temelia
Năucitoarei lumi ce va să vie.

[ian. 26, 1944]

* ICAR

Icar urcând azurul cu aripi moi de ceară
Ştia că-n slăvi domneşte de-a pururi asprul ger
Şi cuteza-nălţimii scăparea să şi-o ceară:
Un pisc îşi zămislesc gheţarul pus în cer.

Primejdiosul rod al semeţelor văzduhuri,
Înaltul zbor de aur întâi el l-a cules,
A desflorat genunea desus până la duhuri,
Sălbaticelor pene dând ţel şi înţeles.

Şi cum zbura-n el însuşi, nu l-a-ntrerupt căderea,
Nu s-a surpat din cuget dacă s-a rupt din vis,
Aripile din suflet şi-au îndoit puterea:

Duceau solia lumii dincolo de ucis.
Un gând nu se topeşte când arde-n el durerea
Şi când singurătatea de diamant l-a-nchis.

[1943, iulie 7]

* SYMPOSION

Cum a putut în jurul lui să strângă
Scăpărătoarea ţării tinereţe,
Tot ce-i ardoare, vis şi frumuseţe,
Bătrânul hâd cu masca sa nătângă.

Alcibiade, palid zeu, stă lângă
Diotima, iubirea să-l înveţe,
Melita dinpervaz cu plete creţe,
A-ntins spre Platon alba-i mână stângă.

Banchetul e un stup... Zumzăitoare,
Cuvintele de aur prind să zboare
Şi-aduc polen din orişice părere.

Amarul colb cu izuri felurite
Ce risipiră buzele-nflorite
Socrate-l strânge şi-l preface-n miere.

(Duminică, 31 ian.1944)

* MAHATMA

Am săgetat Apusul şi l-am aflat hain:
Năpraznic târg de genii înaripaţi cu viţii.
Din vasele de aur beau fierea lor leviţii
Şi nici un sfânt în piscul sălbateculuí chin.

Mândri de gânduri oarbe în sufletul puţin,
Născuţi din spuma vremii, se-ntorc iar istoviţii,
Titani fără legendă şi fără zei, priviţii,
Afund în hăul celor afară din destin.

Măreţii robi ai forţei s-agaţă în furtună
De-un pui plăpând de glorii. Când trăsnete s-adună
Îmi smulg cu spaimă ochii din cruntul cerc de fier

Văd anticele Asii deschise ca o raclă
Şi-nfipt pe culmi un schimnic mâncat de lepra sacră:
Se scurg prin el în taină mâinile din cer.

[1944, ianuarie]

* CARTEA

Visterie doldora de vise,
Fermecată ladă a Pandorii,

Unde toate duhurile-nchise
Schimbă-n aur plumbul închisorii.

Cât de veche, galbenă şi roasă
Tu ne spinteci bezna suferinţii,
Când te-avem în mâini misterioasă
Teacă pentru săbiile minţii.

Stup în care slove-naripate
Cu polenul lumii încărcate
Sucul nemuririi ne-au trecut,

Roi de buchi, seminţe ale ideii,
Magic cosmos strâns în scoarţe: zeii
Au pierit că nu te-au cunscut.

[1944, ianuarie 25, Buc]

* BASM

La miezul nopţii iezer de cleştar
Furiş se scaldă fata de pescar,
Cămaşa, fota, smulse mototol,
Din stuf duc dorul trupului ei gol.

Pe limpezimea sânilor ce ies
Bujori de apă alte straie ţes.
Ea când se joacă sub poleiul pal
Cu mingea lunii azvârlită-n val,

Când fulg de auroră prins pe lac,
O poartă, plută, unda după plac
De-i licăre peste genuni hoinar
Seninul părului de chihlimbar,

Când, albă vidră, se repede-n fund,
Unde ţipari de raze se ascund,
Cu degete urzite în voloc
Să-şi dibuie sălbatecul noroc.

Bat mrenele picioarelor de-argint?
Ea-şi subţiază-notul spre alint,
Lin se lungeşte-n spume ca-n crivăţ,
Şi strânge-n braţe valul fermecat,

Şi-şi mângâie iubitul diafan
Cu-a palmelor căuşe de mărgean,

Se arcuieşte peste el atât

Că stele-i vin la umeri şi lagât,
Şi cum ia-n piept molatecul talaz,
Luceafărul i-atârnă de grumaz.

Cât zuliari pe-alaiul ei ceresc
Clăbuci de nuferi o învăluiesc...
Cresc inelate apele de spasm,
Ea tot mai singură-i ca într-un basm,

Atunci, ca să-şi viseze visul tot,
Ea-şi face-un leneş leagăn din înot,
Şi o păleşte spaima ca un dor:
De s-ar ivi acum un zburător!

Zvâcnind întreagă scoate botul şui,
Dar nici un făt-frumos la pândă nu-i ,
Doar din tufiş privighetori mlădii
Întind liane lingi de melodii.

Şi-aprins de dragulei, tot cerul greu
Cu zodiile lui se mută-n heleşteu.

(1941, ianuarie 15-20, Bucureşti)

* DINTR-O CÂNTARE A CÂNTĂRILOR PROFANĂ

Iubitul

E iarăşi noaptea cu ispita veche.
Dă haosul din nou in muguri cruzi,
Luceafărul îşi caută pereche
Şi carnea spaţiilor tremură... M-auzi,

Iubita mea, grădina lumii-ntregi?
Plâng, surghiunigt din veşnicul mister,
Sunt şarpele, vin vraja să-mi dezlegi,
Mi-e dor de fructul sânilor din cer,

De caldul pântec -- soare-n înălţimi --
Zămislitor a tot ce este trai,
De coapsele stând, mândri heruvimi,
Străjuitori la dalbe porţi de rai.

Stă între noi genuna ispăşirii?
Şi morţii frumuseţea vrei să-ţi vinzi?
Apleacă-te pe marginea iubirii:
Şi se prefac abisele-n oglinzi.

Iubita

Iubite, fluviu fără începuturi,
De-a cărui apă lutul mi-a tânjit,
Mi-e sete, intră-n sacrele ţinuturi;
Mor îngerii şi porţile-au slăbit.

Încolăceşte-mă, tărâmul ars să-mi fiarbă!
Inundă-mi floarea care s-a uscat,
Şi-acoperind cu mil pustia-mi iarbă,
Mă rodniceşti cu-nalt păcat!

[1938, ian. 30, duminică ora 17.]

* VERSURI PE TABLOUL UNUI PRIMITIV

Adam se deşteaptă: Il arde lin coasta.
Femeia din faţă senină-i zâmbeşte.
Uimit, el se-ntreabă, ca-n vis, ce e asta?
Bălaie şi goală, la ce foloseşte?
Deodată privirea în miez îşi ţinteşte,
Stă gol de răsuflet o clipă: din casta
Fiinţă-i un licăr de jinduri ţâşneşte...

Iar Eva, pătrunsă de dulcea săgeată,
Vărsându-şi pe spate a pletelor unde,
Îşi plimbă surâsul cu-o graţie-nceată,
Pe sâni, peste coapse, pe trupu-i oriunde,
Să afle ce taină-i deschisă... şi iată,
Ferindu-şi ruşinea cu palme plăpânde,
Mai mult o arată deât şi-o ascunde.

(duminică, 2 martie 1958)

* PETEC DE VECHE FRESCĂ

Raiul, gătit, sta mort: ornic nentors.
Lei lungi lâncezeau lângă miori,
Tigri şi gazele moţăiau în flori,
Înorogul părea din câlţi tors,
Caii de cauciuc, taurii tRnjitori,
Câinii blegi nu ziceau ham,
La umbră dormea dus un maimuţoi -- Adam?

Sătul de-această lume nemişcată,
Domnul însuşi tânjea de alt dor
Şi-l zămisli într-o făptură smălţată,

Cu flori, cu fragi, cu mere toată,
Șuie, arzuie,
Tulburătoare,
Cu gheare de petale la mâini şi la picioare,
Cu nou şi fraged iz de păcat.
Leii s-au oprit din căscat,
Fiarele săriră deodată,
Alai cu ea în mijlocul lor,
Centaurii galopau s-o vadă, şi iată.
Îngerii se coborau ceată
Să-i cânte laude-n cor,
Albă, goală neruşinată,
Eva zâmbea galeşă tuturor,
Inima paradisului începea să bată.

[1944, ian.14]

* CARTEA DE MAGIE

Cum te citeam! ca orbii: greaua mRnă
Îşi deschidea în orice deget ochii,
Să desluşesc magis scrisă până
Sub fiecare pagină a rochii.

Când vraja frunţii încet se istovise,
Alunecam pe căi suave, drept,
Să mângâi lung un zodiac de vise
Cu gemenii rotunzi ascunşi la piept.

Cu-ntoarceri dulci şi lâncede ocoluri,
Te-am străbătut întreagă, rând pe rând,
Şi buzele pe albele simboluri
Întârziau oracole cerând.

Stăpân pe-arcana coapselor de crin
-- Poruncitoare magică a firii --
Nu pătrundea un stro de-afară prin
Nebiruitul cearcăn al iubirii:

Urlau urgii, genuni zbucneau aproape...
Pe lângă noi, închişi fără de porţi,
Pecetluit cu sărutări pe pleoape,
Trecea Destinul ca pe lângă morţi.

(1948, iulie)

* ALBORADA

Ieşi în fereastră să te vadă zorii:
Îndrăgostiţi de chipul tău iubit,
Să-ngenuncheze acolo-n scoica zării,
Încremeniţi în prag de răsărit,
Să ţie astfel pururea în loc
Şi noaptea prinsă-n poala depărtării,
Şi dimineaţa numai în boboc...
Deasupră-ne, aidoma zambilei,
Tot cerul virgin amurgit să stea
Între întâiulgungurit al zilei
Şi ultimul plăpând clipit de stea,
Să nu pornească încă roata morii,
În uliţi sa nu iasă trecătorii,
Să doarmă pură roua pe livadă...
Ci în văzduh misterios să cadă
Un nepătruns şi paşnic crepuscul,
Vrăjit zăbranic, străveziu destul.
Cât singură tu albă să răsai,
O floare-n glastră,
Cu lujere subţiri de gelsomină,
Nimic să nu te-alunge din fereastră,
Nici păsările gate de zburat,
Nici soarele-i cu apriga-i lumină
Nici lumea cu zănaticu-i alai.
Să-ţi pot cânat mereu netulburat--
Nimeni s-audă, nimeni să nu vadă
Sălbatica-mi, aprinsa-mi alboradă.

(1951, martie 30, Buc.)

* NOCTURNĂ
(a la Debussy)

Prin puful nopţii înfiorări:
Fulguie palide zâmbete-n zări.
Sst... somnoroase neguri tresar,
Ies pricolicii cu ochii de jar,

Lunecă mâna lunei pe lac,
Pletele apei lin se desfac...
Creştet şi umeri răsar... Apoi
Cântă lumina pe sânii goi.

Pe-ncetul ape şi ţărmuri pier,
Balta se face numai de cer,
Ajunşi alături -- jind împlinit--
O stea şi un peşte s-au îndrăgit.

Clopote-afunde auă stins,

Trece durerea şi le-a stins?
Şopotă trestii prinse de-alint,
Umbre de îngeri dorm pe argint.

(1951, ian 9-10, Buc)

* ROMANŢĂ VECHE

"Închide-ţi ochii dulci şi-adormi"
Aşa te legănam odată
În noaptea proaspăt înstelată
Şi-ţi descântam să te transformi
Într-o noptatcă tanagră,
Cu carnea limpede şi neagră
În şerpii părului, enormi.
Lung migăleam să te dezghioc,
Din alba hainelor păstaie
Şi mâinile zbucneau văpaie
Cu moleşeli de vis şi joc,
Iar plopul foşnitor şi drag
Al fericirii noastre steag
Urca în cer atât noroc!
Te frământam ca pe un lut
În care doarme o tanagră
Cu carnea aprigă şi neagră,
Şi, iată duhul te-a umplut.
Cu braţul galeş mă cuprinzi,
Oftezi uşor şi îmi întinzi
Tot sufletul într-un sărut.
Cu puf de noapte pe obraz,
Îngemănaţi sub jar de lună,
Sclipeam cu stelele-mpreună,
Luceam cu razele pe iaz,
Îşi alina văzduhul boarea,
Lin aromea privighetoarea,
Eu,ca luceafărul stam treaz,
Purtai, asemeni cu sulfina,
Plăpânda ta podoabă nouă
Cununi sălbatice de rouă...
Îşi scutura pe noi grădina
Misterioasele-i palori
Până-mbinam târziu în zori,
Iubirea noastră cu lumina.
(28 decembrie, Bucureşti, 1945)

* TUDOR ARGHEZI

Rămâne-un mag al lumii, un alchimist acel
Ce-a înjugatc-un zâmbet azurul la injurii.
Cu subţiimi de înger el puse-n gura urii
Măscara grea de aurcu nimbul pur la fel.
A făurit sudalma aşijderi unei steme,
Cu paralei şi zgripţori în smalţuri de inel,
Să dea cu ea bineţe şi fără a se teme
Şi-a împroşcat stăpânii de-a pururea rebel.
A dezmăţat cuvântul, uşor, ca pe-o muiere,
Îmborţoşat, prin vârful condeiului de miere,
Să-i fete după voie serafi ori vârcolaci,
Râvnind lihnit, să muşce din soare şi din lună,
Si-n sombra-i semeţie infernul i-e arvună,
S-ajuncă paradisul pe schele şui de draci.

(Februarie, 22, duminică dimineaţa, Bucureşti, 1948)

* COPIILOR MEI

(Pe volumul Urcuş dat unuia dintre ei)

În ora când în aur se schimbă lin regretul
Şi piatra te mângâie cu susure de foi,
Când îţi zâbeşte amarul şi plânge violetul,
Să ştiţi că din adâncuri sw-ntoarce un strigoi;
M-a bântuit o viaţă şi a trecut in voi,
Suav şi grav, zănatec de trist strămoş, Poetul.

(1937, iunie 25, Bucureştri)

* DEDICAŢIE

O carte, scrie-n Buch der Lieber, Heine,
E un sicriu tăiat din lespezi reci,
Unde poetul cuale sale taine
Se-nchide singur pentru veci de veci.

Să nu te sperii, palid cititor,
Când răsfoind târziu aceste pagini
Mă voi scula oftând dintre imagini
Şi voi zâmbi livid, strigoi al lor.

(1957,nov. 17, Buc)

* CLEPSIDRA

Clepsidra veche las-o nemişcată,
Atât întors, viaţa îţi toci --
Şi dintr-un gol într-altul vânturată
Cenuşa lumii nu mai pritoci.

Pustiul vremii nu mai scotoci.
Clepsidra noastră? Inima bogată,
În care vie, făr-a o smuci,
Iubirea pururi curge-nvolburată.

Nisipul sterp ţi-a spus vremelnicia,
Măsoară-te pe tine veşnicia
E, poate, doar un preţios fior.

Împărăţia clipelor de clisă
N-o birui, numărându-i bobul, ci să
Trăieşti eternul timp interior.

(14 mai 1949, Buc)

* NEMURIREA

Râvneşti să pui un capăt luptei grele
Si prin tumultul lumilor să treci,
Cu binele ce-ai săvârşit în ele
Să te aşezi în liniştea de veci?

Ci-n van aştepţi răsplata viitoare
Ca o odihnă după un sfârşit.
Nu: nemurirea nu este o stare,
Ci o lucrare fără de sfârşit.